Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)

της 5ης Νοεμβρίου 2014*

«Προδικαστική παραπομπή — Κοινωνική πολιτική — Συμφωνία-πλαίσιο για την εργασία μερικής απασχόλησης — Αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων — Συλλογική σύμβαση εργασίας που προβλέπει επίδομα συντηρούμενου τέκνου — Υπολογισμός του επιδόματος που καταβάλλεται σε εργαζομένους με μερική απασχόληση βάσει της αρχής pro rata temporis»

Στην υπόθεση C-476/12,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Oberster Gerichtshof (Αυστρία) με απόφαση της 13ης Σεπτεμβρίου 2012, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 24 Οκτωβρίου 2012, στο πλαίσιο της δίκης

Österreichischer Gewerkschaftsbund

κατά

Verband Österreichischer Banken und Bankiers,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους A. Tizzano, πρόεδρο τμήματος, S. Rodin, A. Borg Barthet, E. Levits (εισηγητή) και M. Berger, δικαστές,

γενική εισαγγελέας: E. Sharpston

γραμματέας: K. Malacek, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 25ης Σεπτεμβρίου 2013,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

— η Österreichischer Gewerkschaftsbund, εκπροσωπούμενη από τον A. Ehm, Rechtsanwalt,

— η Verband Österreichischer Banken und Bankiers, εκπροσωπούμενη από τον B. Hainz, Rechtsanwalt,

— η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τους B. Eggers και D. Martin,

αφού άκουσε τη γενική εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις της κατά τη συνεδρίαση της 13ης Φεβρουαρίου 2014,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία της ρήτρας 4 της συμφωνίας-πλαισίου για την εργασία μερικής απασχόλησης, η οποία συνήφθη στις 6 Ιουνίου 1997 (στο εξής: συμφωνία-πλαίσιο για την εργασία μερικής απασχόλησης) και προσαρτάται στην οδηγία 97/81/ΕΚ του Συμβουλίου, της 15ης Δεκεμβρίου 1997, σχετικά με τη συμφωνία-πλαίσιο για την εργασία μερικής απασχόλησης που συνήφθη από την UNICE, το CEEP και την CES (ΕΕ 1998, L 14, σ. 9), όπως έχει τροποποιηθεί με την οδηγία 98/23/ΕΚ του Συμβουλίου, της 7ης Απριλίου 1998 (ΕΕ L 131, σ. 10, στο εξής: οδηγία 97/81), καθώς και την ερμηνεία του άρθρου 28 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ της Österreichischer Gewerkschaftsbund (Αυστριακής Συνομοσπονδίας Συνδικαλιστικών Οργανώσεων Εργαζομένων) και της Verband Österreichischer Banken und Bankiers (Ένωση Αυστριακών Τραπεζών και Τραπεζιτών, στο εξής: VÖBB), με αντικείμενο το επίδομα συντηρούμενου τέκνου το οποίο χορηγείται βάσει της συλλογικής συμβάσεως που ισχύει για τους εργαζόμενους στον τραπεζικό κλάδο (στο εξής: CCBB).

Το νομικό πλαίσιο

Η κανονιστική ρύθμιση της Ένωσης

3 Κατά τη ρήτρα 1, στοιχείο α', της συμφωνίας-πλαισίου για την εργασία μερικής απασχόλησης, σκοπός της είναι «η εξάλειψη των διακρίσεων εις βάρος των εργαζομένων μερικής απασχόλησης και η βελτίωση της ποιότητας της εργασίας με μερική απασχόληση».

4 Η ρήτρα 4 της εν λόγω συμφωνίας-πλαισίου, η οποία φέρει τον τίτλο «Αρχή της μη διάκρισης», προβλέπει τα εξής:

«1. Όσον αφορά τις συνθήκες απασχόλησης, οι εργαζόμενοι με μερική απασχόληση δεν πρέπει να αντιμετωπίζονται με τρόπο λιγότερο ευνοϊκό απ' ό,τι οι συγκρίσιμοι εργαζόμενοι με πλήρη απασχόληση για τον λόγο και μόνον ότι εργάζονται με μερική απασχόληση, εκτός και αν η διαφορετική τους μεταχείριση δικαιολογείται από αντικειμενικούς λόγους.

2. Όπου κρίνεται αναγκαίο, εφαρμόζεται η αρχή pro rata temporis. [...]»

Η αυστριακή νομοθεσία

5 Το άρθρο 19d του νόμου περί χρόνου εργασίας (Arbeitszeitgesetz) ορίζει τα εξής:

«1. Εργασία "μερικής απασχόλησης" υφίσταται όταν οι ώρες της συμφωνημένης εργασίας ανά εβδομάδα είναι, κατά μέσον όρο, λιγότερες από τον συνήθη εκ του νόμου αριθμό ωρών εργασίας ανά εβδομάδα ή λιγότερες από τον συνήθη αριθμό ωρών εργασίας ανά εβδομάδα που προβλέπει η εφαρμοστέα συλλογική σύμβαση.

[...]

6. Όσοι εργάζονται με μερική απασχόληση δεν επιτρέπεται να υφίστανται μειονέκτημα σε σχέση με τους εργαζομένους με πλήρη απασχόληση, λόγω του ότι εργάζονται με μερική απασχόληση, εκτός αν υπάρχουν αντικειμενικοί λόγοι που να δικαιολογούν μια τέτοια διαφορετική μεταχείριση. [...]

7. Σε περίπτωση δικαστικής διαφοράς, ο εργοδότης θα πρέπει να αποδείξει ότι οποιεσδήποτε λιγότερο ευνοϊκές συνθήκες εργασίας δεν οφείλονται στο γεγονός ότι πρόκειται για δραστηριότητα μερικής απασχόλησης.»

6 Κατά το κεφάλαιο ΙΙΙ της φέρουσας τον τίτλο «Κοινωνικές παροχές» CCBB, «[τ]α οικογενειακά επιδόματα και τα επιδόματα συντηρούμενου τέκνου χορηγούνται ως κοινωνική παροχή».

7 Το άρθρο 21, παράγραφος 2, του CCBB, το οποίο φέρει τον τίτλο «Επίδομα οικογενειακής στέγης», προβλέπει τα ακόλουθα:

«Για τους εργαζομένους με μερική απασχόληση, το επίδομα οικογενειακής στέγης υπολογίζεται με τη διαίρεση του ποσού που καταβάλλεται στους εργαζομένους με πλήρη απασχόληση διά του αριθμού των ανά εβδομάδα ωρών εργασίας που προβλέπει η συλλογική σύμβαση (δηλαδή 38,5 ώρες) και με τον πολλαπλασιασμό του πηλίκου επί τον αριθμό των ανά εβδομάδα ωρών εργασίας του οικείου εργαζομένου με μερική απασχόληση.»

8 Το τιτλοφορούμενο «Επίδομα συντηρούμενου τέκνου» άρθρο 22 του CCBB ορίζει τα εξής:

«1. Οι εργαζόμενοι δικαιούνται επίδομα συντηρούμενου τέκνου για κάθε τέκνο για το οποίο έχουν εκ του νόμου δικαίωμα λήψεως οικογενειακού επιδόματος, του οποίου τη χορήγηση αποδεικνύουν [...]

[…]

4. Το άρθρο 21, παράγραφος 2 [...], εφαρμόζεται κατ' αναλογία στα επιδόματα συντηρούμενου τέκνου.»

Η διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

9 Η Österreichischer Gewerkschaftsbund, ως αρμόδιο όργανο για τους εργαζόμενους του αυστριακού τραπεζικού κλάδου, άσκησε ένδικο βοήθημα δυνάμει της ειδικής διαδικασίας του άρθρου 54, παράγραφος 2, του αυστριακού νόμου περί αρμοδιότητας και περί διαδικασίας στον τομέα της κοινωνικής ασφάλισης και του εργατικού δικαίου (Arbeits- und Sozialgerichtsgesetz, *BGBl.* 104/1985).

10 Το ένδικο αυτό βοήθημα, το οποίο στρέφεται κατά της VÖBB, ως αρμοδίου οργάνου για την εκπροσώπηση των εργοδοτών του αυστριακού τραπεζικού κλάδου, αποσκοπεί στο να αναγνωριστεί από το Oberster Gerichtshof (Ανώτατο Δικαστήριο) ότι οι εργαζόμενοι με μερική απασχόληση οι οποίοι εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της CCBB δικαιούνται στο ακέραιο το επίδομα συντηρούμενου τέκνου που προβλέπεται στο άρθρο 22, παράγραφος 1, της συλλογικής αυτής συμβάσεως, και όχι μόνον ένα ποσό το οποίο υπολογίζεται κατ' αναλογία προς τον χρόνο απασχόλησής τους.

11 Υπό τις συνθήκες αυτές, οι οποίες εγείρουν αμφιβολίες ως προς την εφαρμογή της αρχής pro rata temporis στην ενώπιόν του εκκρεμούσα υπόθεση, το Oberster Gerichtshof αποφάσισε να αναστείλει τη διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Είναι αναγκαίο να εφαρμόζεται η θεσπιζόμενη στη ρήτρα 4, παράγραφος 2, της [συμφωνίας-πλαισίου για την εργασία μερικής απασχόλησης] αρχή pro rata temporis στην περίπτωση προβλεπόμενου από συλλογική σύμβαση εργασίας επιδόματος συντηρούμενου τέκνου —ήτοι σε κοινωνική παροχή εκ μέρους του εργοδότη προς αντιστάθμιση μέρους της δαπάνης των γονέων για τη συντήρηση του τέκνου για το οποίο λαμβάνεται το επίδομα— λόγω της φύσεως της παροχής;

2) Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα:

Έχει η ρήτρα 4, παράγραφος 1, της [συμφωνίας-πλαισίου για την εργασία μερικής απασχόλησης] την έννοια ότι τυχόν διαφορετική μεταχείριση των εργαζομένων με μερική απασχόληση μέσω μειώσεως του δικαιώματός τους προς λήψη επιδόματος συντηρούμενου τέκνου κατ' αναλογίαν προς τον χρόνο εργασίας τους —λαμβανομένης υπόψη της ευρείας διακριτικής ευχέρειας των κοινωνικών εταίρων κατά τον καθορισμό ενός συγκεκριμένου στόχου κοινωνικής και οικονομικής πολιτικής και των κατάλληλων για την επίτευξη αυτού μέτρων— δικαιολογείται αντικειμενικώς αν η απαγόρευση μιας κατ' αναλογία χορηγήσεως:

α) δυσχεραίνει ή καθιστά αδύνατη τη μερική απασχόληση υπό τη μορφή της μερικής απασχολήσεως των γονέων (Elternteilzeit) και/ή της κατ' ελάχιστον απασχολήσεως κατά τη διάρκεια γονικής άδειας (Elternkarenzurlaub) και/ή

β) έχει ως αποτέλεσμα τη στρέβλωση του ανταγωνισμού μέσω της μεγαλύτερης οικονομικής επιβαρύνσεως για τον εργοδότη ο οποίος απασχολεί πλείονες εργαζομένους με μερική απασχόληση, καθώς και τη μεγαλύτερη απροθυμία του εργοδότη να προσλάβει εργαζομένους με μερική απασχόληση και/ή

γ) ευνοεί τους εργαζομένους με μερική απασχόληση οι οποίοι έχουν συνάψει και άλλες σχέσεις εργασίας με μερική απασχόληση και δικαιούνται πολλαπλές παροχές βάσει συλλογικής συμβάσεως εργασίας, όπως το επίδομα συντηρούμενου τέκνου και/ή

δ) ευνοεί τους εργαζομένους με μερική απασχόληση, διότι αυτοί διαθέτουν περισσότερο χρόνο εκτός εργασίας σε σχέση με τους εργαζομένους υπό καθεστώς πλήρους απασχολήσεως, οπότε και τους παρέχονται δυνατότητες για καλύτερη φροντίδα των τέκνων τους;

3) Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως στο [πρώτο και στο δεύτερο ερώτημα]:

Έχει το άρθρο 28 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων [της Ευρωπαϊκής Ένωσης] την έννοια ότι, όταν στο πλαίσιο ενός συστήματος εργατικής νομοθεσίας τα ουσιώδη στοιχεία των ελάχιστων προδιαγραφών του εργατικού δικαίου υιοθετούνται κατόπιν συμπεφωνημένης εκτιμήσεως παραμέτρων κοινωνικής πολιτικής εκ μέρους επί τούτω επιλεγμένων και ειδικευμένων συμβαλλομένων στη συλλογική σύμβαση εργασίας μερών, μια δευτερεύουσας απλώς σημασίας ρύθμιση συλλογικής συμβάσεως εργασίας (εν προκειμένω, η κατ' αναλογία χορήγηση του επιδόματος συντηρούμενου τέκνου στο πλαίσιο καθεστώτος εργασίας με μερική απασχόληση) είναι (βάσει της εθνικής πρακτικής) άκυρη (ως παραβιάζουσα την αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων του δικαίου της Ένωσης), η ακυρότητα καταλαμβάνει το σύνολο των διατάξεων της συλλογικής συμβάσεως εργασίας στον τομέα αυτό (εν προκειμένω, το επίδομα συντηρούμενου τέκνου);»

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

Επί του πρώτου ερωτήματος

12 Με το πρώτο του ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί κατά πόσον η ρήτρα 4, παράγραφος 2, της συμφωνίας-πλαισίου για την εργασία μερικής απασχόλησης έχει την έννοια ότι η αρχή pro rata temporis εφαρμόζεται στον υπολογισμό του ποσού του επιδόματος συντηρούμενου τέκνου, το οποίο χορηγείται σε εργαζόμενο με μερική απασχόληση σε εκτέλεση συλλογικής συμβάσεως εργασίας όπως η CCBB.

13 Συναφώς, πρέπει να σημειωθεί, πρώτον, ότι, κατά τα πληροφοριακά στοιχεία που παρέσχε το αιτούν δικαστήριο στην αίτηση προδικαστικής αποφάσεως, το οικείο επίδομα συντηρούμενου τέκνου δεν συνιστά παροχή η οποία προβλέπεται νομοθετικώς και χορηγείται από το κράτος. Καταβάλλεται από τον εργοδότη σε εκτέλεση συλλογικής συμβάσεως εργασίας, την οποία διαπραγματεύθηκαν τα συμβαλλόμενα μέρη, εις όφελος των εργαζομένων που έχουν συντηρούμενα τέκνα.

14 Εκ των ανωτέρω προκύπτει ότι το επίδομα αυτό δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως «παροχή κοινωνικής ασφάλισης», κατά την έννοια του κανονισμού (ΕΚ) 883/2004 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2004, για τον συντονισμό των συστημάτων κοινωνικής ασφάλισης (ΕΕ L 166, σ. 1), μολονότι το εν λόγω επίδομα επιδιώκει σκοπούς ανάλογους προς εκείνους στους οποίους αποβλέπουν ορισμένες παροχές που προβλέπει ο κανονισμός αυτός.

15 Διαπιστώνεται, δεύτερον, ότι, κατά τα ίδια αυτά πληροφοριακά στοιχεία, τα οποία επιβεβαιώθηκαν κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, οι διάδικοι στην κύρια δίκη συμφωνούν ως προς το ότι το οικείο επίδομα συνιστά αμοιβή που καταβάλλεται στον εργαζόμενο.

16 Ο ανωτέρω χαρακτηρισμός του επιδόματος συντηρούμενου τέκνου αντιστοιχεί, όπως αναφέρει η γενική εισαγγελέας στο σημείο 36 των προτάσεών της, σε εκείνον που απορρέει από το δίκαιο της Ένωσης. Πράγματι, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, ως "αμοιβή" νοούνται, σύμφωνα με το άρθρο 157, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ, οι συνήθεις βασικοί ή κατώτατοι μισθοί ή αποδοχές και όλα τα άλλα οφέλη, που παρέχονται άμεσα ή έμμεσα, σε χρήματα ή σε είδος, από τον εργοδότη στον εργαζόμενο, λόγω της σχέσεως εργασίας. Κατά πάγια νομολογία, η έννοια αυτή περιλαμβάνει όλα τα οφέλη, παρόντα ή μελλοντικά, υπό την προϋπόθεση ότι παρέχονται τουλάχιστον έμμεσα, από τον εργοδότη στον εργαζόμενο, λόγω της σχέσεως εργασίας (βλ. απόφαση Hliddal και Bornand, C-216/12 και C-217/12, EU:C:2013:568, σκέψη 41 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

17 Στο πλαίσιο αυτό, το Δικαστήριο έχει διευκρινίσει ότι η νομική φύση των εν λόγω οφελών δεν ασκεί επιρροή για την εφαρμογή του άρθρου 157 ΣΛΕΕ, εφόσον τα οφέλη αυτά παρέχονται σε σχέση με την εργασία (απόφαση Krüger, C-281/97, EU:C:1999:396, σκέψη 16).

18 Το Δικαστήριο έχει επίσης επισημάνει ότι, παρότι είναι αληθές ότι πολλά είδη πλεονεκτημάτων που χορηγεί ο εργοδότης ανταποκρίνονται επίσης σε κριτήρια κοινωνικής πολιτικής, ο χαρακτήρας μιας παροχής ως αμοιβής δεν μπορεί να τεθεί υπό αμφισβήτηση, εφόσον ο εργαζόμενος δικαιούται να λάβει την οικεία παροχή από τον εργοδότη του λόγω της ύπαρξης της σχέσεως εργασίας (απόφαση Barber, C-262/88, EU:C:1990:209, σκέψη 18).

19 Δεδομένου, όμως, ότι το επίδομα συντηρούμενου τέκνου περιλαμβάνεται στην αμοιβή του εργαζομένου, καθορίζεται από τους όρους εργασίας που συμφωνούνται μεταξύ του τελευταίου και του εργοδότη.

20 Ως εκ τούτου, εάν, κατά τους όρους της εν λόγω σχέσεως εργασίας, ο εργαζόμενος απασχολείται υπό καθεστώς μερικής απασχόλησης, πρέπει να γίνει δεκτό ότι ο υπολογισμός του επιδόματος συντηρούμενου τέκνου κατ' εφαρμογή της αρχής pro rata temporis είναι αντικειμενικώς δικαιολογημένος, υπό την έννοια της ρήτρας 4, παράγραφος 1, της συμφωνίας-πλαισίου για την εργασία μερικής απασχόλησης και προσήκων κατά την έννοια της ρήτρας 4, παράγραφος 2, της ίδιας συμφωνίας-πλαισίου (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση Heimann και Toltschin, C-229/11 και C-230/11, EU:C:2012:693, σκέψη 34 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

21 Συναφώς, πρέπει, αφενός, να σημειωθεί ότι, προφανώς, η φύση της επίμαχης στην κύρια δίκη παροχής δεν μπορεί να παρακωλύει την εφαρμογή της ρήτρας 4, παράγραφος 2, της συμφωνίας-πλαισίου για την εργασία μερικής απασχόλησης, δεδομένου ότι το επίδομα συντηρούμενου τέκνου, το οποίο περιλαμβάνεται στα οφέλη που καταβάλλονται σε χρήμα στον εργαζόμενο, είναι διαιρετή παροχή (βλ., κατ' αναλογία, αποφάσεις Impact, C-268/06, EU:C:2008:223, σκέψη 116, καθώς και Bruno κ.λπ., C-395/08 και C-396/08, EU:C:2010:329, σκέψη 34).

22 Αφετέρου, πρέπει να υπομνησθεί ότι το Δικαστήριο έχει ήδη εφαρμόσει την αρχή pro rata temporis σε άλλες παροχές που βαρύνουν τον εργοδότη και συνδέονται με σχέση εργασίας μερικής απασχόλησης.

23 Το Δικαστήριο έχει κρίνει, επομένως, ότι, σε περίπτωση εργασίας μερικής απασχόλησης, το δίκαιο της Ένωσης δεν αντιτίθεται ούτε στον υπολογισμό της σύνταξης γήρατος βάσει της αρχής pro rata temporis (βλ., συναφώς, απόφαση Schönheit και Becker, C-4/02 και C-5/02, EU:C:2003:583, σκέψεις 90 και 91) ούτε στον υπολογισμό της ετήσιας άδειας μετ' αποδοχών βάσει της ίδιας αρχής (βλ., συναφώς, αποφάσεις Zentralbetriebsrat der Landeskrankenhäuser Tirols, C-486/08, EU:C:2010:215, σκέψη 33, καθώς και Heimann και Toltschin, EU:C:2012:693, σκέψη 36).

24 Πράγματι, στις υποθέσεις επί των οποίων εκδόθηκαν οι προμνησθείσες αποφάσεις, η συνεκτίμηση της περιορισμένης διάρκειας του χρόνου εργασίας σε σχέση με εκείνη της εργασίας με πλήρη απασχόληση αποτελούσε αντικειμενικό κριτήριο που καθιστούσε δυνατή την κατ' αναλογία μείωση των δικαιωμάτων των ενδιαφερόμενων εργαζομένων.

25 Λαμβανομένων υπόψη όλων των προηγηθεισών σκέψεων, στο πρώτο ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι η ρήτρα 4, παράγραφος 2, της συμφωνίας-πλαισίου για την εργασία μερικής απασχόλησης έχει την έννοια ότι η αρχή pro rata temporis εφαρμόζεται στον υπολογισμό του ποσού του επιδόματος συντηρούμενου τέκνου, το οποίο χορηγείται σε εργαζόμενο με μερική απασχόληση σε εκτέλεση συλλογικής συμβάσεως εργασίας όπως η CCBB.

Επί του δεύτερου και επί του τρίτου ερωτήματος

26 Κατόπιν της απαντήσεως που δόθηκε στο πρώτο ερώτημα, παρέλκει η απάντηση στο δεύτερο και στο τρίτο ερώτημα του αιτούντος δικαστηρίου.

Επί των δικαστικών εξόδων

27 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πρώτο τμήμα) αποφαίνεται:

Η ρήτρα 4, παράγραφος 2, της συμφωνίας-πλαισίου για την εργασία μερικής απασχόλησης, η οποία συνήφθη στις 6 Ιουνίου 1997 και προσαρτάται στην οδηγία 97/81/ΕΚ του Συμβουλίου, της 15ης Δεκεμβρίου 1997, σχετικά με τη συμφωνία-πλαίσιο για την εργασία μερικής απασχόλησης που συνήφθη από την UNICE, το CEEP και την CES, όπως έχει τροποποιηθεί με την οδηγία 98/23/ΕΚ του Συμβουλίου, της 7ης Απριλίου 1998, έχει την έννοια ότι η αρχή pro rata temporis εφαρμόζεται στον υπολογισμό του ποσού του επιδόματος συντηρούμενου τέκνου, το οποίο χορηγείται σε εργαζόμενο με μερική απασχόληση σε εκτέλεση συλλογικής συμβάσεως εργασίας όπως εκείνη που ισχύει για τους εργαζόμενους στον αυστριακό τραπεζικό κλάδο.

(υπογραφές)